

1 Sinnheim

Het begon allemaal met dat in hertenleer gebonden, oud uitzierende boek. Ik had nooit kunnen vermoeden hoe dat ding mijn leven voor altijd zou veranderen. Voordat ik het onder ogen kreeg, was ik een onbetekenende cryptoloog bij de geheime dienst. Een dertigjarige ex-legerofficier met maar één bijzondere interesse: kendo, een Japanse gevechtssport die ik al sinds mijn twaalfde beoefende en waar ik twee keer per week les in gaf.

Mijn laatste relatie van drie jaar was uitgedoofd, in februari hadden Sandra en ik er een punt achter gezet. Ze vond me een kille, ongeïnteresseerde persoon. Volgens haar was ik veranderd sinds mijn laatste missie in Kosovo, ik communiceerde niet met haar zoals zij het graag zag. Zij verlangde naar een man met oprechte emoties, zonder bizarre wensdromen. Hoewel het niet van harte ging, moest ik toegeven dat ze gelijk had. Na mijn terugkeer uit voormalig Joegoslavië wist ik zelf niet eens meer wie ik was. Het gemis van de verbondenheid die onder de mannen geheerst had tijdens de missie liet me leeg achter, ik voelde me niet in staat op normale wijze lief te hebben. Het kostte me steeds meer moeite mijn verwrongen fantasie te rijmen met het dagelijkse leven en langzaam maar zeker zakte ik weg in twijfel die resulteerde in zelfhaat en depressie. Dat alles kon ik niet verbergen voor de vrouw met wie ik samenleefde. In het begin probeerde ik te doen alsof. Ik hield me voor dat onze relatie het waard was om voor te vechten, om mezelf deels voor weg te cijferen. Maar liegen is nooit mijn sterkste kant geweest en Sandra was veel te intelligent om te kunnen bedotten. Ze wilde dezelfde dingen die haar vriendinnen hadden, ze was mooi en lief. Sandra verdiende beter. En zo kwam het dat ik weer helemaal alleen was met mijn fantomen.

Ergens begin april kwam mijn baas, kolonel André Thélut, langs met dat boek. De kolonel zag eruit als het archetype van een Pruisische officier, met een gladgeschoren gezicht en een fijn snorretje. Hij was lang, met een rechte rug en een stijve manier van doen. Hij was een aardige man, bij wie Sandra en ik zelfs een keer thuis uitgenodigd waren voor een etentje. Verder dan dat reikte onze vriendschap niet, ik noemde hem dan ook gewoon 'kolonel'.

De kolonel legde het boek voorzichtig op het werkblad van mijn bureau en verwijderde de plastic beschermhoes. Het was vreemd hem zo behoedzaam bezig te zien in het plompe interieur van mijn kantoor. De meubels waren log en uit staal en massief hout vervaardigd, de hele sfeer in ons gebouw ademde vergane glorie.

"Dit is jouw nieuwe project, Victor", zei de kolonel, met zijn grote hand op de leren kaft van het boek. "Niemand kan er wat mee, dus kom ik automatisch bij jou uit. Het is handgeschreven en komt uit de kluis van een dode."

"Een stille?"

De kolonel trok zijn plastic handschoenen uit en antwoordde: "Uiteraard. Een Noor, geloof ik."

"In welke taal is het geschreven?"

Hij haalde zijn schouders op.

"Vertel jij het me maar."

"Onbekend?"

De hoofdknik van de kolonel liet een ongekende nieuwsgierigheid in me oplaaien, die nog eens stevig opgepookt werd door zijn toevoeging.

"Niemand heeft ooit zulke tekens gezien."

Ik had intussen mijn eigen handschoenen aan. Met mijn vingertoppen streefde ik over de kaft.

"Hoe oud is het? Zijn er al testresultaten binnen?"

"Ja, en nee. Er moet iets fout gelopen zijn, want hoewel de kaft gewoon van hertenleer is, werden de DNA-structuren van de papierstaaltjes niet herkend. Na twee mislukte pogingen heb ik ze naar het laboratorium in Brussel laten sturen."

Ik rukte mijn brandende ogen los van het boek om naar de kolonel op te kijken.

"Hoeveel tijd hebben we gekregen?"

"Het project is goedgekeurd voor één jaar, maar als wij binnen drie weken niets kunnen voorleggen, gaat ook het boek naar Brussel en verliezen wij ons gezicht. Je weet dat men onze afdeling hier in Leuven liever kwijt dan rijk is."

Dat was me bekend. Ik snoof laatdunkend en wreef over mijn stoppelbaard.

"Drie weken? Dat zal wel lukken."

De kolonel grijnsde.

"Ik verwacht niet anders. Ik reken op jouw genialiteit, Victor!"

Het kostte me vier dagen om de verborgen patronen te herkennen en een voorlopig alfabet van vierentwintig lettertekens vast te stellen. Elke taal, hoe oud, vreemd of onbekend ze ook is, heeft een alfabet en een bepaalde structuur. Het doorgronden van dergelijke structuren was mijn voornaamste taak bij de dienst. Ik wendde al mijn kennis aan. Op instinct en met een oneindig geduld slaagde ik erin om de eerste bladzijde van het boek te vertalen.

Het was geschreven door een man die Clygnet van Abonon heette. Clygnet stelde zichzelf voor als een direct gelieerde aan de profeet Souha en de godin Trades. De titel van het boek luidde 'De overgang' en op de eerste bladzijde begon de auteur met een ellenlange opsomming van zijn voorgangers. Steevast werden de namen voorafgegaan door de titel Prins Magiër van Abonon.

Even dacht ik dat het boek misschien van Keltische oorsprong was en dat met Abonon eigenlijk Albion bedoeld werd. Al gauw echter werd me duidelijk dat hier sprake was van een heel andere cultuur. Halverwege de eerste bladzijde volgde een korte opsomming van de verwezenlijkingen van Clygnet van Abonon sinds hij de vorige Prins Magiër opgevolgd had. Hij berichtte over steden die hij veroverd had binnen een gebied dat hij aanduidde als het Hemelse Rijk van de profeet Souha. Daarbij waren hem roem en rijkdom ten deel gevallen. Wat dan volgde, was een nauwkeurige beschrijving van Clygnets bezittingen, en die waren niet mis. Om te beginnen bezat hij de stad Abonon en al de omliggende gebieden tot aan de Oostzee. Maar hij had ook meerdere paleizen en huizen in Abonon en in andere steden van het Rijk. Hij had vele vrouwen, honderden bedienden, een leger van veertienhonderd soldaten, een honderdduizendkoppige veestapel en even zoveel geregistreerde Esseense slaven. Ik wist niet goed wat er met dat laatste bedoeld werd, tot ik het citaat bovenaan de tweede bladzijde vertaalde. Dat was afkomstig van de profeet Souha zelf en bevatte het woordje Essen, wat zich vertaalde als ongelovig of heidens.

In alle rust werkte ik verder en na drie weken was mijn eerste verslag klaar. Ik was behoorlijk trots op de vorderingen van mijn vertaalwerk en was nieuwsgierig naar de resultaten van het DNA-onderzoek. Nog benieuwder was ik naar de mening van de geschiedkundigen. Ik had Abonon opgezocht op het internet, maar vreemd genoeg vond ik helemaal niets over een stad met die naam, noch over een profeet die Souha heette.

Het vierde rapport dat ik indiende kwam ongelezen terug met de interne post. Men had niet eens de moeite genomen de verzegelde map met de vertaalde teksten te openen. Zelf was ik inmiddels zo in de ban van Clygnet van Abonon en het Hemelse Rijk, dat ik bezorgd naar de dichte map staarde. Dit was geen goed teken. Toen ik de kolonel later om uitleg vroeg, zei die schouderophalend dat de financiering van het project met enkele maanden was ingekort.

“Alles wijst erop dat het werk van die auteur om fictie gaat, Victor. De geschiedkundigen kunnen geen enkele van de steden, gebeurtenissen en personen uit jouw vertalingen terugvinden.”

“En de DNA-tests op het materiaal dan? Wat hebben die uitgewezen?”

“Niets eensluidends. Van de details ben ik niet op de hoogte, maar men heeft besloten dat het niet de moeite waard is. Laat het rusten, Victor, het geld kan beter besteed worden.”

Dat was ik echter niet van plan. Mij boeiden de uiteenzettingen van Clygnet mateloos. Ik had de formules in het boek voor een deel ontcijferd. Daaruit sprak dat er sprake was van reizen door ruimte en tijd, van parallelle werelden. Ook al waren ze vergezocht, die dingen fascineerden me. Einstein had het wiskundig bewezen: als iemand over de juiste middelen

beschikte, was tijdreizen mogelijk. Maar zelfs het meer realistische idee dat er ergens een volk geleefd had waar niemand ooit van had gehoord, sprak tot mijn verbeelding. Het was niet onmogelijk dat zo een samenleving geheimen kon onthullen die ook voor ons nuttig zouden kunnen zijn. Door de eeuwen heen was er veel kennis verloren gegaan of vernietigd, omdat religieuze fanatici overal ter wereld die kennis als occult en goddeloos hadden bestempeld. Met 'De overgang' had ik een ware schat in handen en nu dreigde ook die verloren te gaan. Dat andere onderzoekers het werk afdeden als onbelangrijk, stak me behoorlijk.

"In mijn vorige verslag vermeldde ik enkele van de magische formules en de dimensionale berekeningen van Clygnet. Laat me raden... Dat heeft het project zeker geen goed gedaan?"

Het sarcasme in mijn stem ontging de kolonel niet. Hij fronste en uit heel zijn houding kon ik opmaken dat ik in hem geen medestander zou vinden.

"Dat heeft het zeer zeker geen goed gedaan. Ik heb je vorige rapport ook doorgenomen... Het is nogal fantastisch allemaal, Victor. Die Clygnet knaap vond zichzelf heel wat als je het mij vraagt."

Ook al was ik het in zekere zin met hem eens, toch voelde ik me genoodzaakt Clygnet te verdedigen.

"Dat mag dan zo zijn, maar in zijn wereld was hij een soort van halfgod. Te vergelijken met een farao uit het antieke Egypte, of een Romeinse keizer."

De kolonel was niet overtuigd.

"Met het verschil dat deze halfgod kon toveren", spotte hij. "Ergens is het wel grappig, niet? Als je hem leest, lijkt hij wel koning Arthur en Merlijn in één persoon."

Hij begreep het niet, hij begreep mijn beweegredenen niet. Ik moest dat boek vertalen, het was een obsessie voor me geworden! Ik besepte echter dat hoewel kolonel André Thélut religieus noch fanatiek was, hij me voor gek zou verklaren als ik hem vertelde dat het leek alsof het boek tegen me sprak, me aanspoorde om vooral door te gaan met mijn onderzoek. Natuurlijk was er nog een andere oplossing voor mijn probleem. Ik schraapte mijn keel.

"Ik zou het toch graag helemaal vertalen, kolonel. Kan dat? In mijn eigen tijd?"

Hij keek me een moment zwijgend aan. Toen haalde hij zijn schouders op.

"Je doet maar. Vraag dan wel aan de jongens van het lab of ze voor jou een kopie maken. Het origineel moet in de kluis."

Opgelucht door zijn toegeeflijkheid knikte ik mijn baas toe. Ik was zo dwangmatig met het boek bezig dat ik er niet aan twijfelde dat als hij mijn verzoek geweigerd had, ik het stiekem zelf zou hebben gekopieerd, zelfs al had ik daar mijn werk door verloren.

Het ging allemaal zo gemakkelijk. Eigenlijk veel te gemakkelijk. Normaal gezien zou het me jaren gekost hebben om dergelijke mysterieuze berekeningen te ontcijferen, maar het leek wel

alsof de symbolen tegen me spraken. Of kwam het misschien door mijn focus en concentratie dat ik voortdurend die stemmen hoorde in mijn hoofd? Ze leidden me in elk geval af van de hersenspingsels die me achtervolgd hadden sinds Kosovo en mijn breuk met Sandra.

De volgende maanden werkte ik thuis aan de verdere vertaling van Clygnets boek. Gaandeweg kreeg ik een vaag beeld van de zeden en gebruiken in Abonon. Clygnet beschreef vooral de strategische en bestuursmatige elementen van zijn regeerperiode. Slechts zo nu en dan verhaalde hij over anekdotes uit het leven van de mensen die zijn paleis bevolkten, meestal binnen de context van een of ander feest ter ere van Souha of Trades. Een duidelijk beeld van de samenleving kon ik daar niet uit afleiden. Door de vele formules, tabellen en berekeningen die een schat aan fonetische aanwijzingen bevatten, leerde ik mezelf de taal van de Prins Magiër spreken. En hoe nutteloos het ook leek, ik oefende elke dag op mijn spraak, alsof iets me ingaf dat ik me erin moest bekwamen.

Het volledig doorgronden van de dimensionale berekeningen en tabellen in het tweede deel van het boek werd een volgende obsessie. Ze besloegen bijna de helft van het boek en gaven me de indruk dat ze belangrijker waren dan wat er in het eerste deel vermeld werd. Mijns inziens vormden de formules dé bestaansreden van het hele werk.

Naast het me bezighouden met het boek vervulde ik op de automatische piloot mijn verplichtingen als de eerste kendoka van onze Leuvense dojo. Daarbuiten ging ik niet meer uit. Ik verwaarloosde mijn vrienden, ouders en familieleden. Ja, het leek wel alsof de Magiër Clygnet me volledig in zijn greep had.

Eind december slaagde ik erin de laatste stukjes van Clygnets puzzel in elkaar te passen. Ik ontdekte hoe de tabellen geïnterpreteerd moesten worden en wat ze in werkelijkheid voorstelden. Als ik ze op de juiste manier met elkaar verbond, vormden ze een landkaart die ik beetje bij beetje uittekende. Het bleek een gedetailleerde weergave te zijn van wat Clygnet als het Hemelse Rijk van de profeet Souha omschreef.

Met de landkaart binnen handbereik startte ik mijn pc op, ging aan de slag met Google en vond... Helemaal niets. Mijn teleurstelling was groot. Geen enkele plaats, bergketen, rivier of zelfs zee op de kaart leverde iets bruikbaar aan zoekresultaat op. Tot ik een plek genaamd Sinen intikte en op een obscure verhandeling over Stonehenge stuitte. Er stond geen auteur vermeld, maar wie het ook was, hij beweerde dat de enorme steenblokken oorspronkelijk in Sinen hadden gestaan en later naar Stonehenge waren verplaatst. Een absurd idee natuurlijk, maar het was de eerste plek op Clygnets kaart die leek te bestaan. Het was mijn enige spoor en zonder enig wikken of wegen besloot ik het te volgen. Ik ging naar de kolonel, vroeg of ik een paar weken verlof kon opnemen en maakte me op voor een ontdekkingsreis.

Kort voor mijn verblijf in Noorwegen had ik de vertaling van Clygnets boek helemaal voltooid. Ik peinsde over de inhoud. Als ik werkelijk geloofde wat er in 'De overgang' stond, dan had ik met het ontcijferen van de formules een van de magische doorgangen ontdekt. Het enige wat niet genoemd werd, was waar die doorgangen naartoe leidden. Al wat er gezegd werd, was dat het passeren van zo een doorgang stond voor overgang. Clygnet had Esseense misdadigers en krijgsgevangenen gebruikt voor zijn experimenten met de doorgangen. Hij wist dat ze bestonden, waar ze zich bevonden en dat je erin kon opgaan en verdwijnen. Wat hij steeds hoopte, was dat een proefpersoon terug zou keren van die andere plek, maar dat was nooit gebeurd. Overigens had de Prins Magiër zich daar niet aan gestoord. Dergelijke Essenen werden niet geregistreerd, ze stonden onderaan de ladder in de maatschappij waarin hij had geleefd.

Op de kaart uit het boek werd het onherbergzame gebied waar Sinen in lag Nordgask genoemd. In werkelijkheid bleek het mythische Sinen zich ergens in het huidige Noorwegen te bevinden. Ik vloog naar Oslo vanwaar ik met de trein verder naar het noorden reisde tot in Hammerfest, een kleine havenstad aan de Noorse Zee. Daar nam ik de bus tot in Sinnheim, zoals de naam luidde van het dorpje dat vroeger als Sinen bekend had gestaan.

In het Engels informeerde ik bij de lokale bevolking naar de plek waarvan men beweerde dat de stenen formaties van Stonehenge er ooit hadden gestaan. Helaas wist niemand me daar iets zinnigs over te vertellen. Pas laat op de avond, in het gastenhuis waar ik verbleef, vond ik iemand die me verder hielp. De grootvader van mijn hospita, Lars Vitken, had de man gekend. Hij was zowaar degene die het verhaal over de verplaatste steenformaties de wereld in had gestuurd. Voor een man van in de tachtig kwam hij nog verbazend kras over. Hij was groot van postuur en had een hoekig, gerimpeld gezicht met dikke, nog altijd zwarte wenkbrauwen die zijn ogen een donkere schijn gaven. Ik vermoedde dat hij degene was die het gastenhuis had laten inrichten, en niet zijn knappe kleindochter. De enorme open haard in de gelagzaal brandde bijna onafgebroken, het antieke meubilair en de muren waren doortrokken van de geur van brandhout. In de zaal rook ik de aroma's van koffie en gerechten zoals ik me die herinnerde uit mijn grootmoeders keuken. Die herinneringen brachten me terug naar de tijd dat ik nog een onschuldige jongen was die bij zijn oma ging logeren en nog geen enkel benul had van wat voor een man hij zou worden. Of hoe een oorlog in een ver land zijn geest zou openen en aantasten tegelijkertijd.

"Zijn naam was Syke", vertelde Lars Vitken. "Iedereen was als de dood voor hem. Hij was opvliegend en gewelddadig van aard, zeker aan het eind van zijn leven toen hij zich steeds vreemder begon te gedragen. Dan schreeuwde hij ons verwensingen toe in een brabbeltaal die niemand begreep."

Ik moest onmiddellijk aan de taal denken waarin Clygnets boek was geschreven.

“Is er nog iets van die Syke-figuur bewaard gebleven? Of weet u misschien waar hij woonde?”

De oude man schudde zijn hoofd.

“Sykes huis is met de grond gelijk gemaakt. Het enige wat nog van hem overblijft, is zijn graftombe. Zijn hele fortuin ging op aan de bouw van dat wanstaltige gedrocht. Hij was heel specifiek over waar dat moest komen te staan.”

Nieuwsgierig als een kind vroeg ik hem: “Kunt u me vertellen waar dat is? Dan kan ik er morgenochtend naartoe.”

“Waar? Wel, op het kerkhof natuurlijk!”

De oude man begon te lachen, maar zijn lach liep over in een hoestbui.

“Iedereen kan je vertellen waar het kerkhof is, jongeman”, voegde hij er nog altijd kuchend aan toe.

Mijn obsessie had me naar het piepkleine dorpje in Noorwegen geleid en nu maakte ze me zelfs tot een grafschenner. Vanaf het moment dat ik het praalgraf van Syke op het kerkhof van Sinnheim voor me zag oprijzen oefende het een enorme aantrekkingskracht op me uit. Het was een megalomane constructie van zware, door regen en wind verweerde steenblokken. Ik bedacht dat als Syke nog zou hebben geleefd, hij zich in zijn kist zou hebben omgedraaid bij het zien van het slecht onderhouden monument. Ik sloot mijn ogen en liet de indrukken van de omgeving tot me komen. Het geluid van een zware landbouwmachine op een nabij gelegen akker drong tot me door samen met het zachte zoemen van auto's op een weg in de buurt en het fluiten van de noordenwind die misschien wel helemaal van op de pool naar hier werd geblazen. Ik inhaleerde de geur die opsteeg van de vochtige aarde. Iets binnenin me zei me dat ik hier antwoorden zou vinden op de vele vragen die 'De overgang' bij me opriep.

Hoewel mijn leven me lief was, besloot ik toch mijn onderzoek van Sykes graf verder te zetten. Ik was er in de vroege ochtend naartoe gegaan om er zeker van te zijn dat niemand me zou gadeslaan. Ik gebruikte een koevoet om de tombe open te maken. Het was een inspannend karwei dat na bijna een kwartier wrikken eindelijk resultaat opleverde. De sluitsteen was ver genoeg geweken om me toegang tot de tombe te verschaffen. Ik negeerde de muffe, ijzige lucht die me tegemoet dreef en wurmde mezelf naar binnen. Net om de hoek legde ik de koevoet op de grond. Ik haalde mijn kleine zaklantaarn tevoorschijn en knipte hem aan. Al na twee voorzichtige passen kwam ik bij een steile trap die naar beneden voerde. Mijn hartslag nam een opgewonden ritme aan: daar moest de tombe zelf zijn. Ik scheen met mijn zaklamp in de gapende kuil. Hieronder lag de plek waar mijn zoektocht me naartoe had geleid.

De volgende tien minuten zouden bepalend zijn voor de rest van mijn leven. Ik dacht aan de laatste drie woorden in het boek dat maandenlang nagenoeg al mijn vrije tijd had opgeslorpt. 'Ik ga zelf', dat had er gestaan. Ik mompelde dezelfde drie woorden als een mantra, herhaalde ze voortdurend in de taal die ik ondertussen zo goed kende; de taal van Clygnets boek.

Geconcentreerd mompelend volgde ik de lichtstraal van mijn lantaarn en daalde de trap af. Korte tijd later bereikte ik de bodem van de tombe en op dat moment klonk achter me een alarmerend gerommel. Gespannen draaide ik me om, mijn zaklamp voor me uit gericht. Tot mijn verbijstering zag ik dat de treden verdwenen waren. Of nee... Ik draaide me een kwartslag en ontdekte dat ze niet verdwenen waren, ze waren van plaats gewisseld! De stenen trap die waar ik vanaf gekomen was, zat nu aan de andere zijde van de ruimte. Ik hield mijn adem in. Dit was onmogelijk! Wat ik zag kon niet echt zijn! Of toch wel? Ongeloof en triomf streden met elkaar in mijn hoofd, maar er was nog iets anders. In mijn buik knaagde een vage angst. Angst voor het onbekende, het onmogelijke. Terwijl ik zwetend de treden opnieuw besteeg - het werd steeds warmer in de tombe - geloofde ik nog steeds dat ik het verkeerd voor had. Dat niet die vermaledijde trap, maar ikzelf van plaats was gewisseld. Misschien had ik op een soort van draaiplatform gestaan, of wellicht was de tombe een optische illusie. Niet één keer durfde ik te speculeren dat ik werkelijk een van de doorgangen uit het boek had gevonden. Tot het moment dat ik boven kwam en de graftombe verliet. Wat ik daar buiten aantrof, sloeg me met verstomming.

Het kerkhof leek in niets meer op de plek die ik in Sinnheim had betreden. De omgeving was compleet veranderd. Ik wreef met mijn mouw het zweet van mijn gezicht om vervolgens mijn dikke jas uit te trekken. Van de ijskoude Noorse winter was hier niets te merken. Integendeel zelfs, het was hier verstikkend heet. De atmosfeer was vervuld van een tropische warmte die als een vochtige deken over het land lag.

Op de plek waar ik me bevond, was het enige dat er nog min of meer hetzelfde uitzag de tombe van Syke. Qua vorm en uitzicht dan, want de inscripties op dit graf bevatten lettertekens zoals ik ze kende uit Clygnets boek. Bovendien waren ze hier niet verweerd en onleesbaar, zoals dat op het graf in Sinnheim het geval was geweest. Er stond in de steen gehouwen:

Sire Syke. 698-764 Bijgenaamd de Reiziger.

Heer van het noorden, clanhoofd van het Sinen volk en lid van de Raad der Magiërs.

Om me heen kijkend begon ik te begrijpen waarom onze experts er niet in geslaagd waren de papierstaaltjes van Clygnets boek te analyseren. Geen enkele boom, plant, struik of bloem in deze omgeving leek ook maar in de verste verte op de flora uit Hammerfest en omgeving. In het

landschap dat zich voor me uitstreekte groeiden vreemde planten en onwerelds hoge, op palmen gelijkende bomen. Er waren struiken in donkere tinten groen en bloemen in een veelheid aan kleuren, maar de combinaties klopten niet met wat ik kende. De flora leek bitter weinig op die van de noordelijk gelegen wereld die ik achter me had gelaten. Ik had er geen idee van waar ik me bevond, maar dat dit niet Noorwegen was, leidde geen twijfel.